

Arrest

nr. 218 812 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger X en X, die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 18 juli 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELIMOVIC, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2015 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 7 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 18 juli 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

Naam: D.

Voornaam: J.

Geboortedatum : 10.09.1976

Geboorteplaats: Ali Alnahri

Nationaliteit: Libanon

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 06 juli 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied binnen 30(dertig) dagen.”

Op 6 november 2018, bij arrest nr. 196 395, verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 7 juli 2017.

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

De verwerende partij licht de exceptie als volgt toe:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1e. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een

discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepaste worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Verzoekende partij heeft overigens een beroep met voile rechtsmacht ingediend tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor heeft zij in toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981 recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012). Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt: " § 1- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. § 2- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...) " De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinques, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag. Vermits verzoekende partij klaarblijkelijk een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het CGVS, zal de asielaanvraag nog onderzocht worden door de RVV. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is hetzo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen. Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang. Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan verwerende partij op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. In casu toont verzoekende partij, zoals hieronder beschreven, evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm. "

De verwerende partij werpt in de nota in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Volgens artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Daarenboven kan, met betrekking tot het standpunt van de verwerende partij dat na een eventuele vernietiging, in ieder geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, worden opgemerkt wat volgt. De verwerende partij houdt voor dat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit is. Evenwel stelt de bestreden beslissing *“in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 (...) wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (...)”*.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan. De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden. Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. Mast, J.

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Dit kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, maar ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een

tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032).

Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 75 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1,6°, 7, 39/2, 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht. en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert de verzoekende partij machtsmisbruik aan.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat – Generaal van 6 juli 2017 (kennisgeving 7 juli 2017) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Bijgevolg verblijven de verzoekende partijen nog steeds legaal op het Belgische grondgebied.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezitten de verzoekende partijen nog steeds over een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kregen de verzoekende partijen toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

Volgens de verwerende partij bevinden verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij verwijzen hierbij naar artikel 2 van diezelfde vreemdelingenwet en stellen: “zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”. (stuk 1).

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

“wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachten een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, bevinden verzoekende partijen zich helemaal niet in een illegaal verblijf. De verzoekende partijen kunnen legaal in het land verblijven tot wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen definitief uitspraak heeft gedaan over de het beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het Commissariaat – Generaal.

Door aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht. Immers, bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op een correcte feitenvinding. Dit is in casu hoegenaamd niet het geval. De gegevens waarvan in casu sprake bevinden zich zeer zeker in het administratief dossier van de verwerende partij. De verwerende partij heeft dus kennis van alle gegevens, maar toch heeft zij beslist hiermee geen rekening te houden en zonder meer, een standaard, bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld (stuk 3) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt. De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”. “Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissing neemt in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer).”

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn

2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is. De bestreden beslissing zelf is tenslotte een schoolvoorbeeld te noemen van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van een standaardbeslissing.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

Ter terechtzitting heeft de voorzitter erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Gnandi (zaak C-181/16) van 19 juni 2018 heeft geoordeeld dat *“[een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld] ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, [...] zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit [...] en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep [...]”*

Verder wijst de voorzitter op de feitelijke evolutie in de onderhavige zaak, waaruit blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij bij arrest nr. 196 395 van de Raad van 11 december 2017 en dat de verzoekende partij niet gedwongen werd verwijderd.

Ter terechtzitting wordt de advocate van de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om uiteen te zetten welk concreet actueel belang zij bij het middel kan doen gelden gelet op de hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake en gelet op de definitieve verwerping van de asielaanvraag en dit gelet op het gegeven dat het kernpunt van de betwisting erin bestaat dat de verzoekende partij van oordeel is dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven zolang de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende is.

De advocate van de verzoekende partij stelt dat er inderdaad geen belang meer is bij dit middel.

Het eerste middel is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang bij het middel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Op 18 juli 2017 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij bij elke beslissing genomen op basis van ditzelfde artikel de hogere rechtsnormen te respecteren.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 6 juli 2017 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. De motiveringsverplichting wordt geschonden.

4.2.2.

De verzoekende partijen beschikken over de Libanese nationaliteit. Uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, o.a. door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is:

"The human rights situation continued to be affected by the armed conflict in Syria. Lebanon hosted more than 1 million refugees from Syria, but the authorities severely restricted their right to asylum and maintained restrictions that effectively closed Lebanon's borders to those fleeing Syria. Most refugees faced severe economic hardship. Women were discriminated against in law and practice and were inadequately protected against sexual and other violence. Migrant workers faced exploitation and abuse. The authorities took no steps to investigate the fate of thousands of people who disappeared or went missing during the conflict of 1975 to 1990. Longresident Palestinian refugees continued to face discrimination.

Lebanese border areas continued to come under fire from Syria, where the armed group Islamic State (IS) continued to hold Lebanese soldiers and security officials that its forces abducted from Lebanon in 2014."

(stuk 6 : Amnesty International, Lebanon 2016/2017, te consulteren op <https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/lebanon/reportlebanon>)

"Syria, Iran, and Saudi Arabia maintain a strong influence on Lebanese politics through local allies and proxies, and increasingly so as the conflict in neighboring Syria drags on."

(stuk 10: Human Rights Watch, Lebanon events of 2016, maart 2017, te consulteren op <https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/lebanon>)

"The economic and social impact of the Syrian crisis — now entering its sixth year — is one of the most critical issues facing Lebanon. The total number of displaced Syrians who took refuge in Lebanon since the outbreak of the conflict in March 2011 stands at 1.5 million

In particular, estimates indicate that as a result of the Syrian crisis, about 200,000 Lebanese nationals fell into the clutches of poverty. It is also estimated that about 300,000 Lebanese citizens have become unemployed, and most of them are unskilled young people, which is without a doubt a result of the harmful effect of the low cost of Syrian workers.

The ongoing war in Syria, which entailed a state of insecurity, risks and potential losses, caused a 60% drop in land transportation from Jordan, Iraq and beyond. This raised the pressure imposed on land and air freight capacities, leading to a rise in transportation costs."

(stuk 11: Al Monitor: How the war on Syria left its mark on Lebanon's economy, 13 mei 2016, te consulteren op <http://www.al-monitor.com/pulse/business/2016/05/lebanon-syria-war-economyrepercussions-banking-sector.html>)

"The Syrian conflict and refugee crisis have highlighted and exacerbated existing problems in the country, most importantly the erosion of the state's institutions, its deplorable infrastructure, the deep sectarian rift, the Lebanese approach that often focuses on symptoms (now the jihadists threats) rather than root causes. As a result, Lebanon has adopted a security-focused policy towards refugees who are often blamed for the woes of the country.

In addition, lack of resources, weak institutions, corruption and an incompetent and irresponsible political class are all factors that have prevented Lebanon from adopting a comprehensive approach toward refugees, one that seeks to prevent tensions, address security concerns while providing for their needs (and infringing on their dignity and rights)."

(stuk 12: Sahar Atrache, Have Syrian war and refugee crisis highlighted existing problems in Lebanon?, 22 maart 2017, te consulteren op <https://matisak.wordpress.com/2017/03/22/have-syrian-war-and-refugee-crisishighlighted-existing-problems-in-lebanon/>)

Terroristische aanslagen kunnen overal, alsook op elk moment, in het land plaatsvinden.

Verschillende terroristische groeperingen zijn nog steeds actief in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is.

Many transnational terrorist groups train, operate, or are based in Lebanon. Poor border security, easy access to weapons/munitions, and numerous areas of nongovernment control create the ideal environment for terrorist organizations to transit or prepare for operations. The Department of State remains concerned about the continued threat of terrorist attacks and other violent actions against U.S. citizens and interests in Lebanon. The Lebanese Armed Forces and Internal Security Forces routinely execute counter-terrorism operations, including several recent high profile operations against al-Nusra and ISIS."

(stuk 13 : OSAC, Crime en Safety Report, 27 februari 2017, te consulteren op <https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=2133>)

"Terrorists are very likely to try to carry out attacks in Lebanon. Islamist extremist groups will seek to target the Lebanese state, security services, and civilians, and have the intent to target foreigners inside Lebanon. Attacks could take place in areas visited by foreigners, in Beirut and elsewhere, including hotels, restaurants and bars, markets, tourist sites, western-style shopping centres and supermarket chains." (stuk 14: GOV.UK, Foreign travel advice Lebanon, 2 mei 2017, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/lebanon/terrorism>)

Verschillende terroristische groeperingen zijn nog steeds actief in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis voor deze groeperingen is.

Dat de verzoekende partijen in Libanon het reële risico loopt om onmenselijk behandeld te worden, kan mede gelet op de objectieve informatie, niet in twijfel worden getrokken.

4.2.3.

Verder moet er ook op gewezen worden dat de verzoekende partijen christenen zijn. Deze minderheidsgroepering wordt in Libanon maar al vaak te geïsoleerd.

"The country was increasingly affected by the Syrian crisis, which further polarized its politics, paralyzed many state institutions, generated a massive humanitarian refugee crisis, depressed the economy, inflamed sectarian tensions, and degraded national security. The continued spillover of violence led to the unlawful deprivation of life throughout the country, particularly in Tripoli, Aarsal, and the southern suburbs of Beirut, by nonstate actors, including gangs and terrorist organizations.

On June 27, eight suicide bombers attacked the predominantly Christian village of Qaa near the Syrian border, killing five and wounding at least 28 others. There was no official claim of responsibility.

In 2014 clashes erupted between army personnel and Islamist militants aligned with Da'esh and Nusra in Aarsal. Nineteen Lebanese Armed Forces (LAF) members and 40 to 45 Syrians and Lebanese died; 90 to 100 individuals were injured. Islamist militants took 29 LAF and Internal Security Forces (ISF) members hostage, executed four, released six, and kept the remainder prisoner. In December 2015 Nusra released 16 Lebanese service members in a prisoner exchange with the LAF; nine service members continued to be held captive by Da'esh."

(stuk 4, United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices Lebanon, 3 maart 2017, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/58ec8a10a.html>)

"Minority Christian groups stated the government continued to make little progress towards the goal called for in the Taef Agreement to eliminate political sectarianism in favor of "expertise and competence." Members of these groups stated the government discriminated against them by continuing not to appoint someone from one of their groups to a ministerial position. While some of their members had served in high level civil service positions, such as director general, they said Maronite and Greek Orthodox individuals filled most high level positions. Minority Christian leaders stated their allocation of seats in the parliament remained disproportionately low at only one seat out of the 64 seats allocated to all Christian groups, because their estimated membership of 50,000 individuals represented a higher percentage of the overall Christian population."

(stuk 5, United States Department of State, 2015 Report on International Religious Freedom - Lebanon, 10 augustus 2017, <http://www.refworld.org/docid/57add85f13.html>)

"Tensions between the main political parties caused continued political impasse.

However, in October, the Parliament elected a new president; the presidency had been vacant since May 2014. Public protests against the government's continued failure to implement sustainable solutions to the country's waste collection and disposal problems diminished compared with 2015.

Security conditions deteriorated; there were bomb attacks in the capital Beirut and in Beqaa governorate. Suicide bombers killed five people and wounded 28 others, mostly civilians, on 27 June in the predominantly Christian village of Qaa in the Beqaa Valley. The army detained dozens of refugees following the attacks in Qaa, accusing them of having irregular status in Lebanon.

Lebanese border areas continued to come under fire from Syria, where the armed group Islamic State (IS) continued to hold Lebanese soldiers and security officials that its forces abducted from Lebanon in 2014.

In September, judicial authorities indicted two Syrian government intelligence officers. They were accused of committing simultaneous bomb attacks in 2013 at two mosques in the northern city of Tripoli, in which 42 people were killed and some 600 injured, mostly civilians. Neither of those indicted had been apprehended by the end of 2016."

(stuk 6: Amnesty International : Amnesty International Report 2016/17 – The State of the World's Human Rights – Lebanon, 22 februari 2017, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/336531/466168_en.html)

"Media sources report that in January 2014, a library [bookstore (AP 9 Jan. 2014)] in Tripoli owned by a Greek Orthodox priest was burned down, damaging thousands of books, after rumours that the priest allegedly wrote an "anti-Islamic tract" (AP 9 Jan. 2014; AFP 3 Jan. 2014). The Associated Press (AP) reports that, Muslims and Christians volunteered to repair the "shop" (AP 9 Jan. 2014). The AP also

reports that, two days prior to the incident, gunmen fired at an employee in the bookstore (ibid.). AP indicates that, according to relatives of the priest, he had been "harassed ...for years to move" (ibid.). The US International and Religious Freedom Report for 2012 indicates that on May 7, 2012 unknown persons kidnapped a Christian priest at gunpoint in the Bekaa, reportedly because he baptized a Shia woman who fled her home after converting to Christianity. The kidnappers released the priest after several hours. The priest reported that the kidnappers were searching for the woman's location. (US 20 May 2013, 6) According to the US International Religious Freedom Report for 2012 for Lebanon, "there were periodic reports of tension and occasional confrontations among religious groups, exacerbated by political differences, the legacy of civil war, and the violence in neighbouring Syria" (ibid., 6). The International Crisis Group reports on concerns among Christians about "rising Islamism and growing numbers of Syrian refugees Al-Qaeda and affiliates adopt a more rigorous stand against non-Sunnis including Christians. For them, non-Sunnis are apostates who should either be reformed or killed.

According to the visiting lecturer, "[t]here are no specific protection mechanisms for Christians or to any other constituent of Lebanese society" (stuk 7: Canada Immigration and Refugee Board of Canada, Lebanon : Situation of Christians, including treatment by society and authorities, treatment of Christians by Hezbollah and Al – Qaeda state protection, 16 januari 2014, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/548170da4.html>)

"Lebanon's Christian leaders are also increasingly worried that jihadists will expand their targets to include Maronite Christians in order to sow more sectarian turmoil.

A recent series of threats against Christians issued by an obscure Sunni militant group known as the Free Sunnis of Baalbek Brigades, in the Beqaa Valley, has added to Christian apprehension."

(stuk 8: Voice of America : Christians, Other Religious Groups in Lebanon Fear Isil Attacks, 13 juli 2014, te consulteren op <https://www.voanews.com/a/christians-otherreligious-groups-in-lebanon-fear-isil-attacks/1956505.html>)

"Lebanon: Christians are being overrun by Muslim refugees from Syria and Iraq, and are in danger of losing their place in their country, said Lebanese Foreign Minister Gebran Bassil: "What is happening in Lebanon is an attempt to replace the people with [Muslim] Syrians and Palestinians." Because Lebanon's Christian population is, and has historically been, a minority, Bassil said their rights are being threatened because "some are attempting to impose Muslims over Christians" (a situation also occurring in the U.S.) In an earlier interview, Bassil said that the Mideast Christian community as a whole has been eroded "in large chunks": "In Iraq, it happened over 20 years, and we saw that 90 percent of the Christians have left Iraq. In Syria, we don't have actual numbers because of the chaos. We cannot tell. We know that there has been a lot of internal and external immigration and displacement.... But definitely churches have been destroyed and people have left already."

(stuk 9 : Gatestone Institute, One Christian slaughtered every five minutes, 14 december 2015, te consulteren op <https://www.gatestoneinstitute.org/7046/christian-slaughter>)

4.2.4

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De verzoekende partijen maken het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Libanon.

De situatie in Libanon is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Libanon zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partijen wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Libanon en mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Libanon, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Libanon. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partijen eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

4.2.5.

De bestreden beslissing van 18 juli 2017 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.

In zoverre het betoog van de verzoekende partij erin bestaat te stellen dat er nog geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd, nu zij nog een hangend beroep had bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad op hetgeen hiervoor werd gesteld en stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel. De verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat het actueel belang bij dit onderdeel van het middel ontbreekt.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat er in het bestreden bevel geen motivering terug te vinden is aangaande artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

De verzoekende partij voert echter ook de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verplichting op aan de verwerende partij om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, het familie- en

gezinsleven en met de gezondheidstoestand. Evenwel houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht in. Wel moet uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de verwerende partij met deze gegevens rekening heeft gehouden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij nalaat toe te lichten welke haar gezondheidstoestand is. Verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een probleem zou hebben met haar gezondheidstoestand. De verzoekende partij maakt in de gegeven omstandigheden geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Ze kan de verwerende partij niet ten kwade duiden geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend zijn.

Het tweede middel is in zoverre al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 en 22bis van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd.

Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het gezins – en familieleven van de betrokken persoon, alsook het belang het kind.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen.

Gedurende deze lange tijd heeft de verzoekende partijen legaal in ons land verbleven en heeft zij in België, samen met haar echtgenoot en kinderen, een leven opgebouwd. De verzoekende partijen hebben namelijk een asielaanvraag ingediend op 8 april 2015.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen heeft steeds zijn steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Daarnaast dient er overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook steeds rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

"En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes ci-dessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c.

Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées). (...) Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...)"

(stuk 11, EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

In deze zaak stond niet langer de toets centraal of er "onoverkomelijke omstandigheden waren om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten", noch werd overdreven zwaar getild aan het feit dat de vrouw op het ogenblik van het stichten van een familie op de hoogte was van haar precarie verblijfssituatie.

In het geval van Jeunesse tegen Nederland werd geoordeeld dat de beleidsoverwegingen de weigering onvoldoende rechtvaardigden. Doorslaggevend waren onder meer het feit dat de vrouw reeds geruime tijd in het gastland verbleef, zonder enig strafblad, te hebben opgebouwd, en haar belang bij de opvoeding van haar kinderen. Een terugkeer naar Suriname werd door het Hof niet onoverkomelijk geacht, maar de zware druk die dit op het verderzetten van het familieleven zou zetten dient wel in rekening te worden genomen.

“Thirdly, the Court accepts, given the common background of the applicant and her husband and the relatively young age of their children, that there would appear to be no insurmountable obstacles for them to settle in Suriname. However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family.”

(E.H.R.M., Jeunesse t. Nederland, no. 12738/10, 3 oktober 2014, §117)

Het Hof stelt dus samenvattend dat naast de persoonlijke factoren, zoals daar zijn de mate van de inmenging in het gezinsleven, de familiale banden, obstakels om in het land van herkomst te leven, en de belangen van de staat, namelijk de openbare orde, ook een prominente plaats toekomt voor het belang van minderjarige kinderen in het beoordelen van de proportionaliteit in het licht van art. 8 E.V.R.M.

Dit is ook bij verzoekende partij het geval. Echter motiveert verwerende partij niet op dit vlak.

Verwerende partij dient de impact van haar beslissing op de minderjarige kinderen in rekening te brengen bij haar proportionaliteitstoets.

Gezien aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, impliceert dit eveneens dat ook haar minderjarige kinderen gedwongen worden terug te keren. Echter wordt de toekomst van de kinderen daar, omwille van verschillende redenen, gehypothekeerd.

De kinderen van de verzoekende partij verblijven reeds twee jaar in België en gaan hier ook naar school. Ze zijn als het ware opgegroeid in de Belgische cultuur en kennen enkel de waarden en normen van onze maatschappij.

Het E.H.R.M oordeelde verder dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Dit dient verder te geschieden aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge (arrest RVV nr. 184 149 van 21 maart 2017 in de zaak RvV 198 818/ II).

Kortom, het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend.

Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

Door te opteren voor de meest ingrijpende maatregel in het leven van dit kind terwijl een minder ingrijpende optie openstaat maakt de verwerende partij wel degelijk een ongeoorloofde inmenging, minstens schendt haar beslissing het proportionaliteitsbeginsel. De plicht die de verwerende partij heeft blijkt eveneens uit artikel 22bis van de Grondwet:

“het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.”

Het kind is in volle ontwikkeling en leeft momenteel de belangrijkste jaren van zijn bestaan.

Het behoeft bovendien geen betoog dat de jeugdjaren primordiaal zijn voor de ontwikkeling van een kind. Een stabiele situatie, waarbij de ouders in een stabiele leefwereld instaan voor de opvoeding van het kind, heeft zijn weerslag op de verdere evenwichtige ontplooiing van het kind. Het is voor de psychische stabiliteit van een kind van die leeftijd niet aangeraden om, nu hij een stabiele en veilige leefwereld heeft, zoals o.a. een thuis met bekommerde en zorgzame ouders. Het kind kan hierdoor tenminste een traumatische ervaring oplopen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de staten wel degelijk over een beoordelingsmarge beschikken, echter dient dit toegepast te worden in het licht van een redelijke afweging.

Verwerende partij slaagt er niet in een voldoende motivering te leveren over een mogelijke schending van art. 8 EVRM

Dit middel is gegrond.

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen, waarbij ze erop wijst dat het jonge kinderen zijn, dat zij al twee jaar in België verblijven en dat ze hier school lopen en dat zij enkel nog de Belgische cultuur en waarden en normen kennen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij inderdaad om onder meer rekening te houden met het belang van het kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België verblijft met haar echtgenote en kinderen. Uit geen enkel stuk van het

administratief dossier kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. In de aangegeven mate is artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

In zoverre de verwerende partij redeneert dat de eenvoudige lectuur van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit reeds volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk en voorziet geen uitzondering voor een verwijderingsmaatregel getroffen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU